

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 45/2015-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Balážom, Štúrova 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím mesta Kysucké Nové Mesto č. 2731/2012-14211 z 12. decembra 2012, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 22 Sp 5/2013 zo 14. júna 2013, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 21/2013 zo 6. mája 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím mesta Kysucké Nové Mesto č. 2731/2012-14211 z 12. decembra 2012 (ďalej aj „rozhodnutie správneho orgánu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 22 Sp 5/2013 zo 14. júna 2013, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžp 21/2013 zo 6. mája 2014.

II.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že mesto Kysucké Nové Mesto namietaným rozhodnutím z 12. decembra 2012 zamietlo návrh sťažovateľa na zabezpečenie „*predbežnej právnej ochrany týkajúcej sa okamžitého zabezpečenia svahu proti zosuvu a zakázania vykonávať stavebnú činnosť*“ odporcami „*až do právoplatného skončenia konania vo veci...*“. O opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodol krajský súd sp. zn. 22 Sp 5/2013 zo 14. júna 2013, ktorým rozhodnutie správneho orgánu z 12. decembra 2012 potvrdil. O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom zo 6. mája 2014.

3. Podľa názoru sťažovateľa „*napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je... nezákonný a nepreskúmateľný, pretože v odôvodnení sa súd nevysporiadal so zásadnými právnymi otázkami vyplývajúcimi z odvolania*“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom, zrušil rozhodnutie správneho

orgánu z 12. decembra 2012, rozsudok krajského súdu zo 14. júna 2013 a rozsudok najvyššieho súdu zo 6. mája 2014. Súčasne žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia „v sume 10 000 Eur“ a trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy

vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv rozhodnutím správneho orgánu

7. Sťažovateľ namietal porušenie označených práv vo veci konajúcim správnym orgánom a všeobecnými súdmi (bod 1 a 4).

8. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa vo vzťahu k rozhodnutiu mesta Kysucké Nové mesto z 12. decembra 2012 č. 2731/2012-14211 domáhal nápravy podaním opravného prostriedku, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci a procesné pochybenia správneho orgánu. O opravnom prostriedku rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 22 Sp 5/2013 zo 14. júna 2013, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu.

9. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie ústavnosti (zákonnosti) označeného rozhodnutia správneho orgánu, lebo sťažovateľ bol povinný (mal možnosť) ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu obrátiť sa na všeobecný súd, ktorý je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku [zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“)] oprávnený rozhodovať o ochrane jej práv tak v prípade nezákonného rozhodnutia správneho orgánu, ako aj v prípade jeho nečinnosti (v danom prípade podľa tretej hlavy piatej časti OSP).

10. Sťažovateľ túto možnosť domáhať sa nápravy podaním opravného prostriedku krajskému súdu využil (bod 2). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti

(keďže preskúmvanie rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vykonávajú všeobecné súdy) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II. B

K namietanému porušeniu označených práv všeobecnými (správnymi) súdmi

11. Sťažovateľ namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 22 Sp 5/2013 zo 14. júna 2013, ktorým potvrdil namietané rozhodnutie správneho orgánu. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžp 21/2013 zo 6. mája 2014, ktorým rozsudok krajského súdu zo 14. júna 2013 potvrdil.

12. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu, pretože na základe sťažovateľom podaného odvolania patrilo do právomoci najvyššieho súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

13. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojich v sťažnosti označených práv (bod 1 a 4) postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 21/2013 a jeho rozsudkom zo 6. mája 2014.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným

rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa namietaným rozsudkom zo 6. mája 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

15. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

16. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia úvodom oboznámil podstatu rozhodnutia správneho orgánu a odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu. Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

«... Predmetom konania pred administratívnym orgánom bolo rozhodnúť o predbežnom opatrení. Podstatnou otázkou, ktorou sa v odvolacom konaní zaoberal senát najvyššieho súdu je posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia v rozsahu odvolacích dôvodov.

Podľa § 5 Občianskeho zákonníka ak došlo k zrejmemu zásahu do pokojného stavu, možno sa domáhať ochrany na obci. Obec môže predbežne zásah zakázať alebo uložiť, aby bol obnovený predošlý stav. Tým nie je dotknuté právo domáhať sa ochrany na súde.

Citované ustanovenie predstavuje občianskoprávnu ochranu pokojného stavu, ktorá je zverená obciam. Pri vydaní rozhodnutia podľa § 5 Občianskeho zákonníka (konanie prebieha podľa režimu Správneho poriadku) ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce a o opravnom prostriedku proti nemu sa rozhoduje v súdnom preskúmovacom konaní postupom podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l a nasl.).

Z ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p. vyplýva, že pre konanie podľa tretej hlavy piatej časti, pokiaľ ide o účel a rozsah preskúmania, platia rovnaké princípy ako v konaní o žalobách, napr. že pre súd je rozhodujúci stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 250i ods. 1 prvá veta).

Správne konanie je ovládané dispozičnou zásadou. Účelom preskúmavania rozhodnutí správnych orgánov súdom, ako je konštruované v piatej časti O.s.p., je ochrana subjektívnych práv fyzických a právnických osôb pred nezákonnými rozhodnutiami správnych orgánov. Návrh účastníka konania na začatie správneho konania je z právneho hľadiska podaním, avšak zákonodarca používa na jeho označenie osobitný názov, nakoľko tu ide o kvalifikované podanie, z ktorého vyplýva podstata veci, o ktorej sa má rozhodnúť. Účastník vo svojom návrhu vymedzí, o čom bude správny orgán rozhodovať, t.j. určí predmet konania. Od takto vymedzeného predmetu konania sa správny orgán nemôže odchýliť.

V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v tomto konaní nebolo predmetom konania stavebné povolenie na stavbu „Oporné múry pri rodinnom

dome v [REDACTED]“ a ani sa nerozhoduje o vydaní stavebného povolenia. Konanie a rozhodovanie stavebného úradu vo veci povolenia stavby „Oporné múry pri rodinnom dome v [REDACTED]“ a konanie vo veci stavby „Rodinný dom, elektrická, vodovodná, kanalizačná a plynová prípojka“, ktoré konanie bolo na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2009/01849/KRA zo dňa 30.10.2009 predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 21 S/2/2010 (na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Sžp/l 1/2011) sú dve samostatné na sebe nezávislé konania.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv fyzických a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Rozhodnutie, ktorým sa povoľuje alebo zamietá návrh na vydanie predbežného opatrenia má povahu procesného rozhodnutia, avšak takéto rozhodnutie nie je vylúčené z preskúmvacej právomoci súdu v zmysle § 248 písm. a/ O.s.p, podľa ktorého súdy nepreskúmvajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania. Napadnuté rozhodnutie sa netýka vedenia konania a preto, napriek tomu, že ide o procesné rozhodnutie, je preskúmateľné v správnom súdnictve.

Ako bolo vyššie uvedené tak ako konanie o žalobe aj konanie o opravnom prostriedku je konaním vybudovaným na dispozičnom princípe, podľa ktorého je súd viazaný rozsahom, aj dôvodmi, v ktorých vidí navrhovateľ nezákonnosť správneho rozhodnutia. Z dispozičnej zásady uplatňujúcej sa v správnom súdnictve teda vyplýva, že súd preskúmvava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom žalobcom (navrhovateľom).

V danom prípade správny orgán rozhodol o návrhu navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia tak, že návrh zamietol. Pokiaľ navrhovateľ namieta procesné pochybenia v rozhodnutí mesta Kysucké Nové Mesto (stavebnom povolení) a opravným prostriedkom (návrhom) sa domáha zrušenia právoplatného stavebného povolenia „Oporné múry pri rodinnom dome v [REDACTED]“ č. j. Výst. 2762/2011-An zo dňa 01.06.2012, v konaní o nariadenie predbežného opatrenia sa nemôže s úspechom domáhať jeho zrušenia tak, ako to vyplýva z jeho návrhu, a nič na tom nemení ani protest prokurátora podaný proti tomuto rozhodnutiu (č. j. Výst. 2762/2011-An zo dňa 01.06.2012).

Súd je garantom dodržiavania zákonnosti správnym orgánom. Rešpektovanie princípov zákonnosti musí vyjadriť v rozhodnutí, ktoré je výsledkom preskúmania rozhodnutia správneho orgánu tak, aby jeho rozhodnutie bolo preskúmateľné v konaní pred odvolacím súdom. Preskúmané rozhodnutie má všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku a nevykazuje žiadne formálne či logické nedostatky.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., a § 224 ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.»

17. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor správneho orgánu a krajského súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne

dostatočne objasňujúci skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 21/2013 zo 6. mája 2014 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. V neposlednom rade ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že z hľadiska ústavného prieskumu mohli byť predmetom skúmania zo strany ústavného súdu iba tie sťažovateľom uvádzané nosné námietky, ktoré boli namietané aj v konaniach sťažovateľom označených porušovateľov (princíp subsidiarity).

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II. C

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy

21. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie svojich majetkových práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu už uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu (pozri body 1 a 4).

22. Ústavný súd zastáva názor, že predchádzajúce dôvody, ktoré viedli ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti (body 17 až 20), možno použiť tiež k sťažovateľom označeným porušeniam majetkových práv uvedených v časti II.C, keďže nosné dôvody porušenia aj týchto práv (II.C) uvádzané sťažovateľom sú identické.

23. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov (bod 20) odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie ustanovení čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ústavný súd poznamenáva, že tieto patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces označeným rozhodnutím najvyššieho súdu (bod 20), nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

25. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti (bod 24) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

26. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi uvedenými v bode 4.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2015